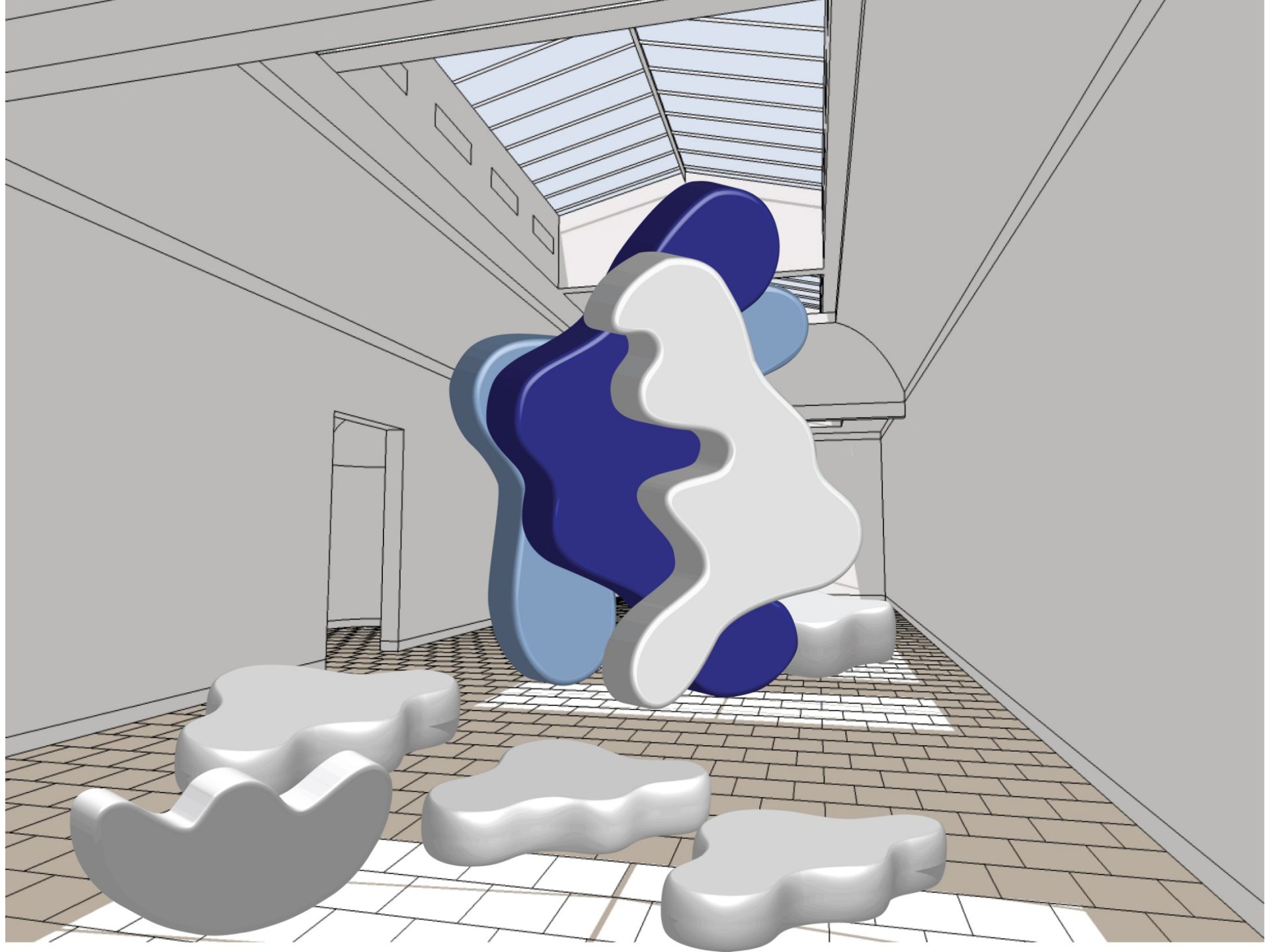
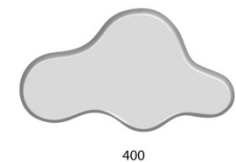

Lodowiec / Kształty Przyszłości / Delikatność i Moc

kuratorka: Marzena Turek-Gaś

Dokumentacja złożona do konkursu
na kuratorski projekt wystawy w Pawilonie Polskim
na 18. Międzynarodowej Wystawie Architektury
w Wenecji w 2023 r.

400

2x

350

300

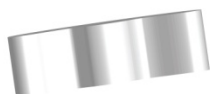

450

2x

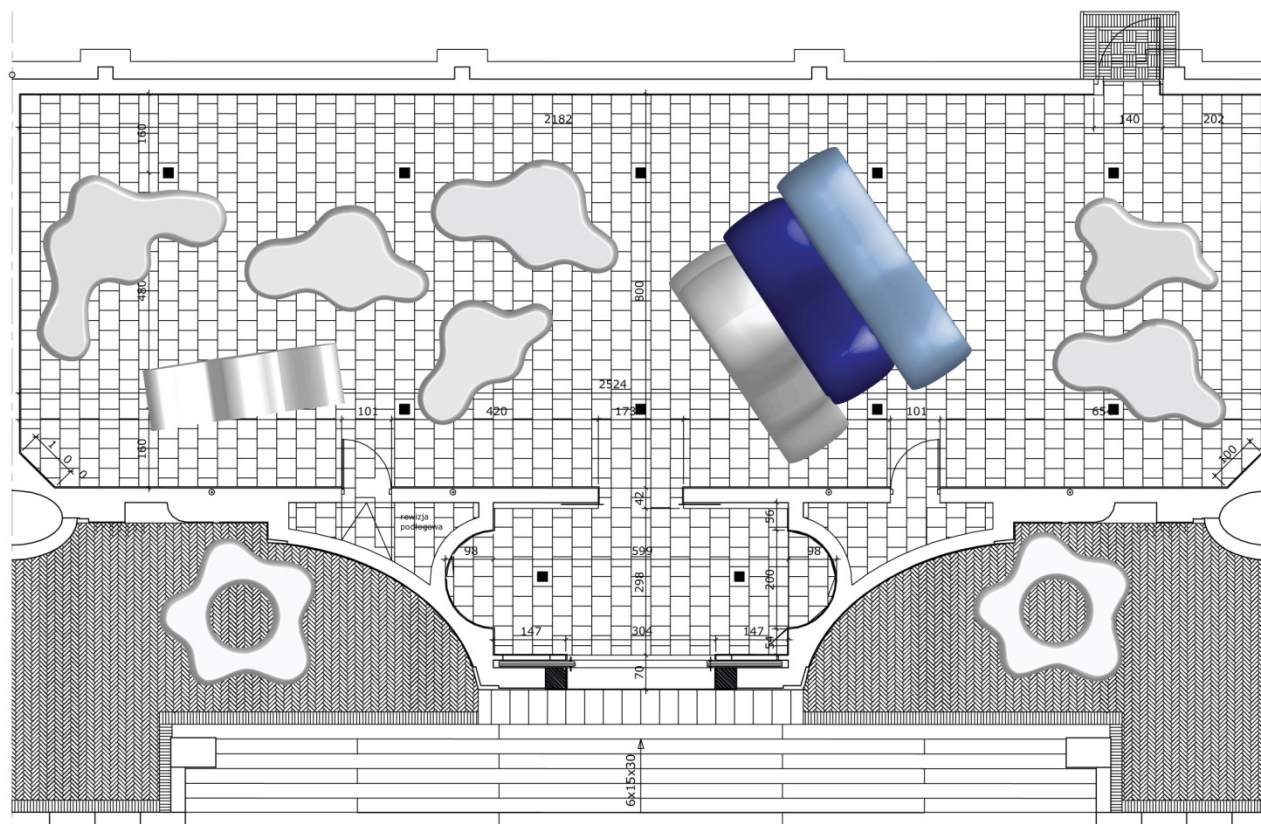
320

380

320

Venezia

Polonia

Polonia

Romania

LEGENDA:

- gniazda elektryczne (ścienne lub floorbox)

UWAGI:

1. Inwentaryzację opracowano na podstawie rysunków przekazanych przez inwestora, wykonanych przez Marcina Kwieciwicza w maju 2005r oraz dokumentacji powykonawczej firmy PPKZ S.A. wykonanej w 2015r.
2. Nie należy odmierzать wymiarów z rysunku ani używać go jako szablonu. Przed przystąpieniem do jakichkolwiek prac na obiekcie wymiary należy sprawdzić w naturze.
3. Przed pracami związanymi z wierceniem lub kuciem należy sprawdzić ściany detektorem na obecność niezainwentaryzowanych instalacji.

Opracowanie:

**Inwentaryzacja stanu istniejącego
Pawilon POLONIA w Wenecji**

Temat rysunku:

Rzut posadzki

Inwestor:

Zachęta – Narodowa Galeria Sztuki
Plac Małachowskiego 3, 00-916 Warszawa

Opracował:

PPKZ S.A. w Warszawie
mgr inż. Paweł Sobiech
nr upr. LUB/0206/OWOK/12Warszawa
lipiec 2015 r.

skala 1:100

Nr rys.

3

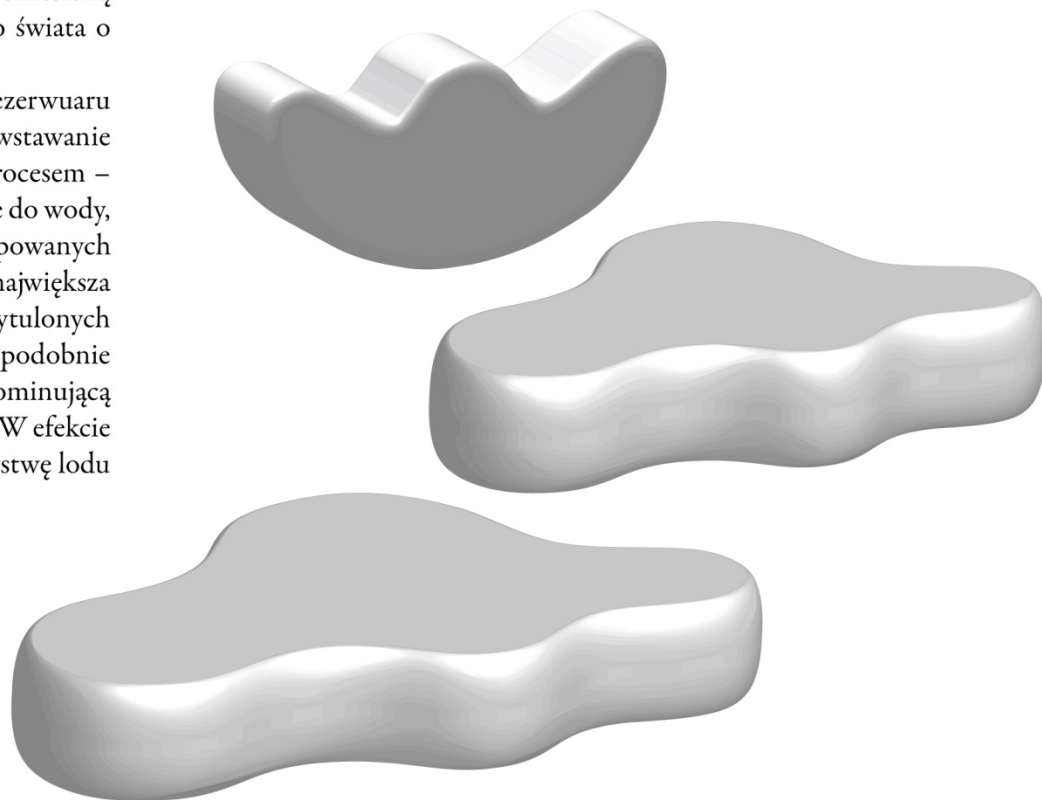
Koncepcja wystawy

Wystawa pt.: *Lodowiec / Kształty przyszłości / Delikatność i Moc* cechuje się złożonością i uniwersalnością znaczeń. Realizacja monumentalnej i zarazem zabawnej, pompowanej instalacji anektującej architekturę wnętrza Polskiego Pawilonu, już sama w sobie jest swoistym *Laboratorium Przyszłości* Weneckiego Biennale Architektury, któremu przewodniczy kurator Lesley Lokko.

Wystawa tworzy harmonijną całość i każda jej część pełni określoną rolę. Odnosi się do najważniejszych kwestii współczesnego świata o znaczeniu lokalnym i globalnym.

Tytułowy „Lodowiec” jest symbolem obszernego rezerwuaru zamrożonej, słodkiej wody na Ziemi. A woda to życie. Powstawanie najstarszego niebieskiego lodu lodowcowego jest długim procesem – przykładowo na Grenlandii trwa on 150–200 lat. To właśnie do wody, śniegu i lodu nawiązuje kolorystyka całej instalacji pompowanych rzeźb z gatunku site-specific. Główna część instalacji to największa rzeźba ustawiona centralnie składająca się z trzech brył przytulonych do siebie tworzących jedność 3 w 1. Niebieska barwa lodu – podobnie jak w przypadku wody – jest widoczny ze względu na dominującą absorpcję światła koloru czerwonego przez cząsteczki H₂O. W efekcie białe światło emitowane przez słońce po przejściu przez warstwę lodu zmienia kolor na niebieski.

Wielkoformatowej rzeźbie ustawionej w pionie towarzyszą mniejsze bryły ułożone poziomo – te ostatnie mogą symbolizować kawałki lodu i pełnią na wystawie funkcję użytkową. Dzięki nim Pawilon stał się miejscem marzeń, w którym zwiedzający mogą się położyć i zrelaksować, i kontemplować sztukę. Jeden z elementów służy do bujania jako huśtawka dla dwóch osób.

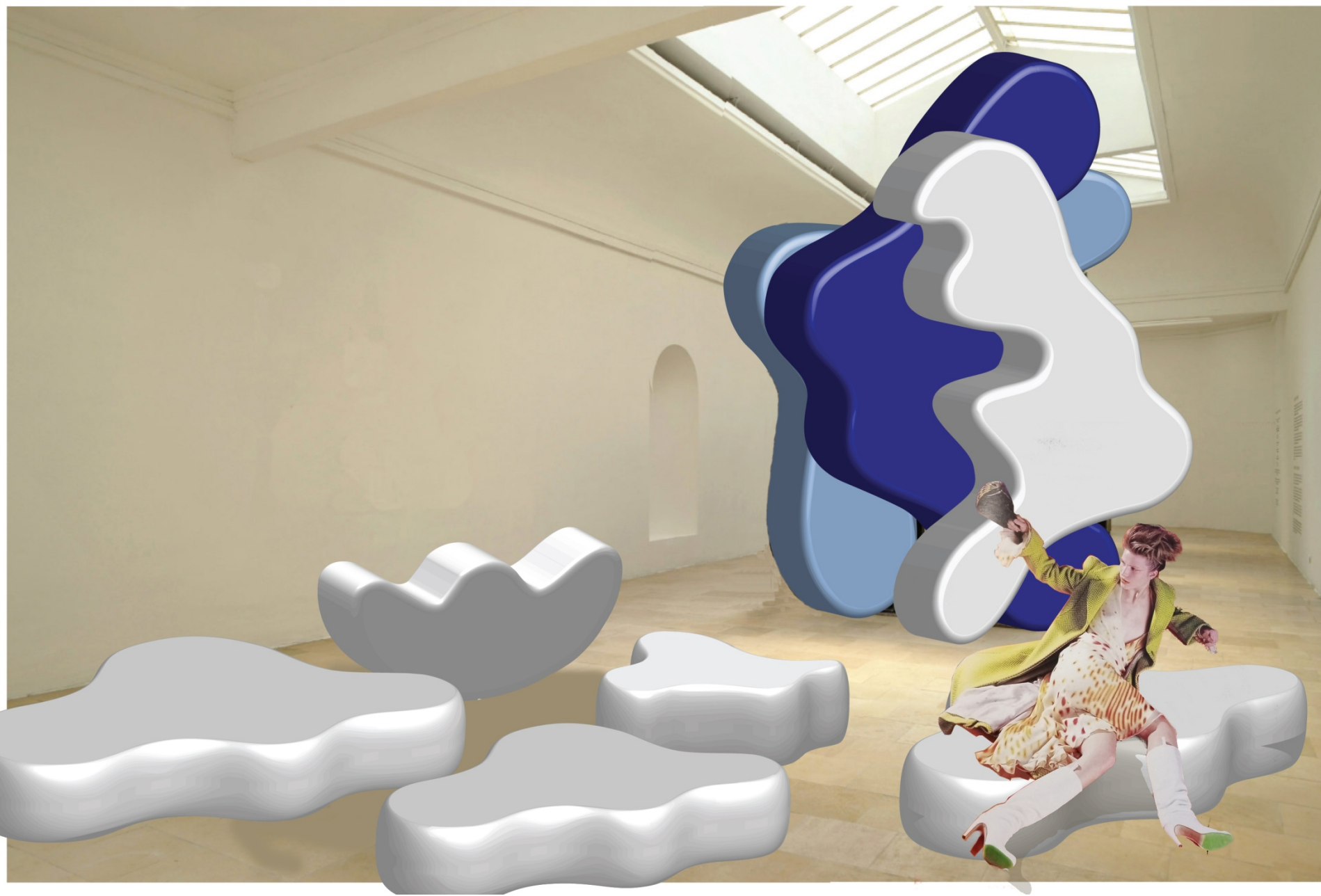

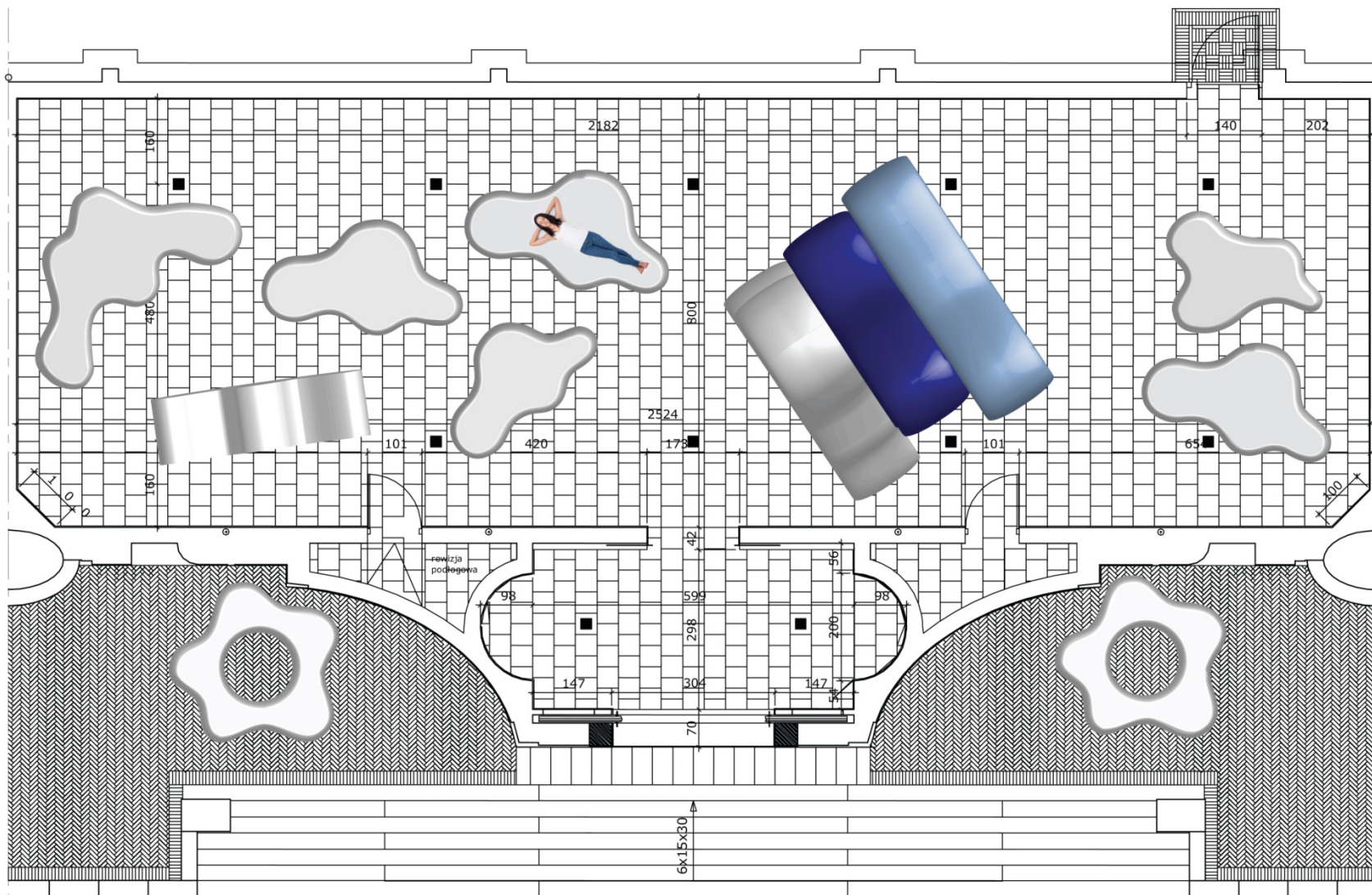
Amorficzne kształty rzeźb przywodzą na myśl elementy występujące w przyrodzie, takie jak jeziora, chmury czy wyspy. Świat przyszłości to także „cyfrowa chmura” zmieniająca nieustannie swoją pojemność, której nie da się już zatrzymać. Jako ludzie jesteśmy ogromną hybrydą krzyżujących się zjawisk kultur, ras. To co dalekie jest i bliskie. Warto stworzyć jeden wyrozumiały i spójny organizm, wielość w jedność. Wystawa ma charakter nostalgiczny skłaniający do refleksji, ale także jest zabawna i przyjemna. Serię rzeźb w *Kształty Przyszłości* można postrzegać jako otwarte ramiona wyciągnięte i gotowe do przytulenia nas, odzwierciedlające upragnione ciepło, ale ich kolor kolor jest trochę zlodowaciały, zimny. Pytanie i interpretacja pozostają dla widza wolne...Tych konotacji jest wiele, i właśnie o to chodzi by poruszyć wyobraźnię widza do stawiania pytań o naszą przyszłość?

O nasze naturalne zasoby?

Kolejnym elementem jest powietrze i lekkość. Kontemplując nadmuchiwane, artystyczne przedmioty uświadamiamy sobie jak ważny jest w naszym życiu tlen.

Streszczenie scenariusza

Wystawa pt.: *Lodowiec / Kształty przyszłości / Delikatność i Moc* ma charakter symboliczny i uniwersalny. Odnosi się do najważniejszych kwestii współczesnego świata o znaczeniu lokalnym i globalnym.

Lodowiec / Kształty przyszłości / Delikatność i Moc to instalacja z gatunku site-specific, składająca się z leżących i stojących pompowanych rzeźb o abstrakcyjnych, amorficznych formach. Główna i zarazem największa rzeźba usytuowana jest centralnie, pionowo na podłodze pod naturalnym źródłem światła, złożona z trzech zestawionych razem brył. Reszta pojedynczych obiektów leży swobodnie na podłodze częściowo po jednej stronie i po drugiej stronie monumentalnej rzeźby. Leżące na podłodze pompowane kształty o miękkich płynnych liniach pełnią funkcję użytkową jak łoża powietrzne.

Lodowiec symbolizuje potęgę i delikatność, wewnętrzną kondycję człowieka. Bryła lodu poddana wysokiej temperaturze topi się i zmienia w wodę. Wieloelementowa rzeźba przypomina ogromny, oddychający organizm wypełniony tlenem. Wystarczy niewielka ingerencja, jak nakłucie cienką szpilką aby go zniszczyć i wypuścić całe powietrze, pozostawiając powłokę, skórę czy odwłok bez życia. Jakie nasuwają się wnioski?

Moc jest w słabości, gdzie łączy się delikatność i siła.

Widzowie czują się w Pawilonie jak w miejscu marzeń, mogą się położyć i zrelaksować, oddając się kontemplacji sztuki. Jeden obiekt służy do bujania się w dwie osoby.

Oprócz instalacji wewnątrz Pawilonu dwie bryły ustawione są na zewnątrz budynku symetrycznie po dwóch stronach głównego wejścia i służą do siedzenia dla gości oczekujących. Te dwa kształty wyposażone są w duże, okrągłe otwory w środku, w które mają być wstawione donice z roślinami. Wokół tych roślin można siadać, czytać ulotki i zapoznawać się z koncepcją wystawy i jej przekazem.

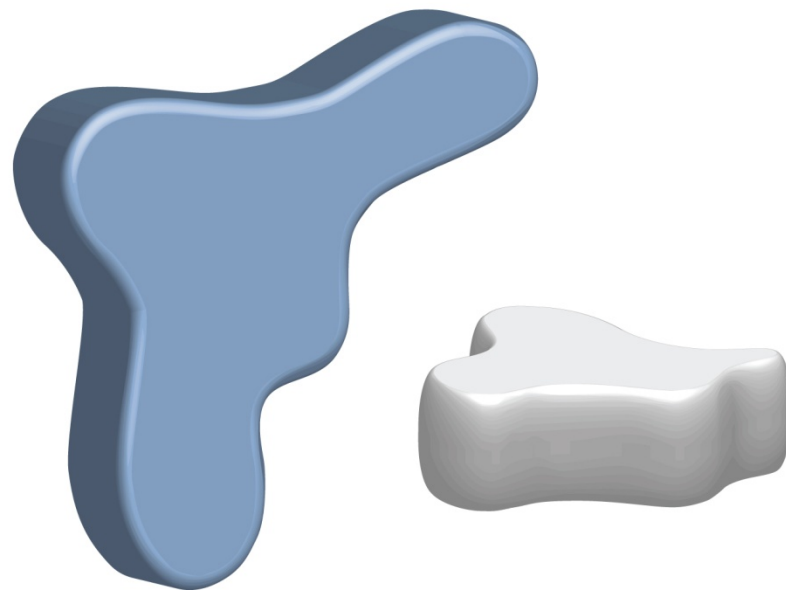

Sala wystawowa jest jasna, wykorzystane są wszystkie światliki by rzuciły jak najwięcej dziennego światła rozświetlając płaszczyzny brył jak najmocniej, chodzi o uzyskanie takiego efektu jak w mroźny, śnieżny poranek, gdy promienie słońca odbijają się od śniegu oślepiając tym blaskiem. Wewnątrz panuje pogodna atmosfera, wprawiająca widza w stan błogości, relaksu i zadowolenia. Leżący i kontemplujący uczestnicy są jednocześnie nieodłączną częścią instalacji tworząc z nią harmonijną całość jak brakujące ogniwa. Jest to naturalnie odniesienie do naszej planety i naszego w nim miejsca. Świat marzeń, do którego wprowadzam widza jest nadzieją jak człowiek jest zgrany i zharmonizowany z naturą. Jak przytulone, małe dziecko leży sobie w łóżu powietrznym i zwyczajnie-nie zwyczajnie po prostu jest. Nie musi niczego udowadniać, bo sam fakt obecności i naszej oryginalności, inności jest pięknem. Oprócz instalacji w środku nie znajdują się żadne inne siedziska dla gości, oni korzystają z pompowanych kształtów i do siedzenia i do leżenia. Jest to wystawa do oglądania na leżąc?

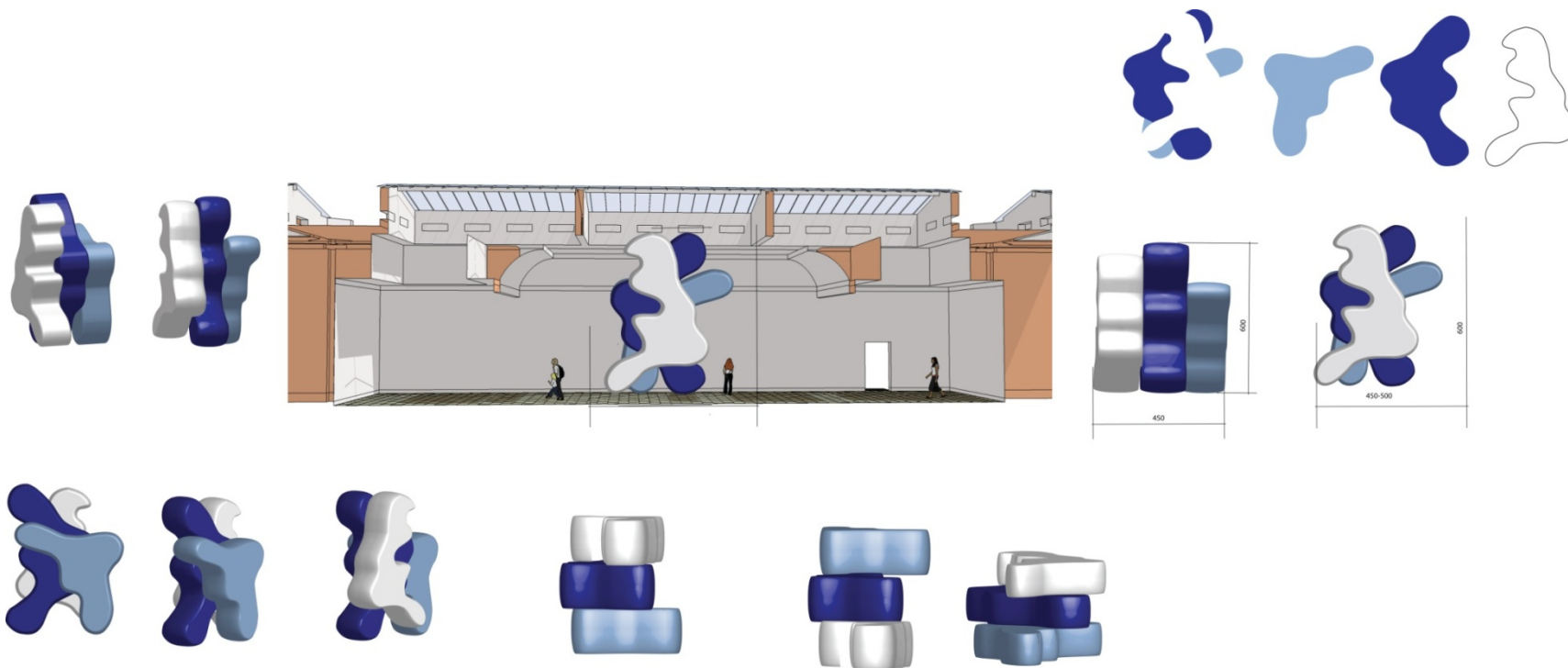
Na ścianach znajdują się opisy wystawy właściwie umiejscowione tak by można było swobodnie przeczytać tekst dotyczący ekspozycji. W celu wyeksponowania informacji o wystawie jest opracowany spójny design nawiązujący grafiką do linii kształtów. Położenie się to zaproszenie także do refleksji.

Zastanowienie się, jak ważny jest tlen, woda, lodowiec, Ziemia? Czy to miejsce jest naszą przyszłością? Czy może już obiektem muzealnym? Ideą? Symbolem migracji?

Ponieważ widzowie będą się zmieniać podczas wystawy kładąc się na „łóżach powietrznych” tworząc żywą i niepowtarzalną ekspozycję proponuję ustawienie ekranu transmitującego bezpośrednio na żywo obraz z Biennale w Wenecji do siedziby Zachęty. Takie działanie podkreśli dodatkowo, znaczenie instalacji i jej światowego przekazu do mojego kraju. Wysoko, wewnątrz Pawilonu będą umieszczone kamery rejestrując wystawę. Dokumentacja danych jest najnowszym muzeum – laboratorium i kształtami przyszłości.

Największa pompowana, potrójna rzeźba mocowana jest w górnych częściach linkami z każdej strony do ścian, jej wysokość wynosi około 6 m.

Scenariusz wystawy

Wystawa pt.: *Lodowiec / Kształty przyszłości / Delikatność i Moc* cechuje się złożonością i uniwersalnością znaczeń. Realizacja monumentalnej i zarazem zabawnej, pompowanej instalacji anektującej architekturę wnętrza Polskiego Pawilonu, już sama w sobie jest swoistym „Laboratorium Przyszłości” Weneckiego Biennale Architektury, któremu przewodniczy kurator Lesley Lokko. Wystawa tworzy harmonijną całość i każda jej część pełni określoną rolę. *Lodowiec / Kształty przyszłości* to instalacja z gatunku site-specific, składająca się z leżących i stojących pompowanych rzeźb o abstrakcyjnych, amorficznych formach. Główna i zarazem największa rzeźba usytuowana jest centralnie, pionowo na podłodze pod naturalnym źródłem światła, złożona z trzech zestawionych razem brył. Reszta pojedynczych obiektów leży swobodnie na podłodze częściowo po jednej stronie i po drugiej stronie monumentalnej rzeźby. Leżące na podłodze pompowane kształty o miękkich płynnych liniach pełnią funkcję użytkową jak łoża powietrzne.

Widzowie czują się w Pawilonie jak w miejscu marzeń, mogą się położyć i zrelaksować, oddając się kontemplacji sztuki. Jeden obiekt służy do bujania się w dwie osoby.

Oprócz instalacji wewnątrz Pawilonu dwie bryły ustawione są na zewnątrz budynku symetrycznie po dwóch stronach głównego wejścia i służą do siedzenia dla gości oczekujących. Te dwa kształty wyposażone są w duże, okrągłe otwory w środku, w które mają być wstawione donice z roślinami. Wokół tych roślin można siadać, czytać ulotki i zapoznawać się z koncepcją wystawy i jej przekazem.

Sala wystawowa jest jasna, wykorzystane są wszystkie świetliki by rzucały jak najwięcej dziennego światła rozświetlając płaszczyzny brył jak najmocniej, chodzi o uzyskanie takiego efektu jak w mroźny, śnieżny poranek, gdy promienie słońca odbijają się od śniegu oślepiając tym blaskiem. Wewnątrz panuje pogodna atmosfera, wprawiająca widza w stan błogości, relaksu i zadowolenia. Leżący i kontemplujący uczestnicy są jednocześnie nieodłączną częścią instalacji tworząc z nią harmonijną całość jak brakujące ogniwa.

Lodowiec symbolizuje potęgę i delikatność, wewnętrzną kondycję człowieka. Bryła lodu poddana wysokiej temperaturze topi się i zmienia w wodę. Pompowana wieloelementowa rzeźba jest jakby potężnym, oddychającym organizmem wypełnionym tlenem. Wystarczy niewielka ingerencja, przekłucie cieniutką szpilką aby ten gigantyczny organizm zniszczyć i spuścić całe powietrze pozostawiając powłokę, skórę czy odwłok bez życia. Jakże nasuwają się wnioski?

Moc jest w słabości, gdzie łączy się delikatność i siła.

Troska i pielęgnowanie najsłabszych daje moc i potęgę całemu społeczeństwu „organizmowi ludzkiemu” umacnia go.

Widz na wystawie pełni partycypacyjną rolę i jest jej ruchomą, żywą częścią. Kładąc się na dmuchanym amorficznym obiekcie, leżąc jak w swoim domowym łóżku czuje się składową świata. Każdy z nas ma znaczenie w tej wielkiej i niepowtarzalnej układance życia. Wystawa pokazuje delikatność, moc człowieka i natury. Nasze zmiany, przeobrażenia, wyobrażenia, marzenia i wszechświat. Budowanie otoczenia polega na trosce i czułości, budowanie to miłość, empatia, a nie podziały.

Na ścianach znajdują się opisy wystawy właściwie umiejscowione tak by można było swobodnie przeczytać tekst dotyczący ekspozycji. W celu wyeksponowania informacji o wystawie jest opracowany spójny design nawiązujący grafiką do linii kształtów. Położenie się to zaproszenie także do refleksji. Zastanowienie się, jak ważny jest tlen, woda, lodowiec, Ziemia? Czy to miejsce jest naszą przyszłością? Czy może już obiektem muzealnym? Ideą? Symbolem migracji?

Ponieważ widzowie będą się zmieniać podczas wystawy kładąc się na „łóżach powietrznych” tworząc żywą i niepowtarzalną ekspozycję proponuję ustawienie ekranu transmitującego bezpośrednio na żywo obraz z Biennale w Wenecji do siedziby Zachęty. Takie działanie podkreśli dodatkowo, znaczenie instalacji i jej światowego przekazu do mojego kraju. Wysoko, wewnątrz Pawilonu będą umieszczone kamery rejestrując wystawę. Dokumentacja danych jest najnowszym muzeum – laboratorium i kształtami przyszłości.

